

L'espectre d'Àngela

Albert Hernández i Xulvi

perifèric
edicions

1a edició, novembre 2010

© Del text, 2010
Albert Hernández i Xulvi

© D'aquesta edició, 2010
Perifèric Edicions
C. Sèquia de Montcada, 13
46470 Catarroja (València)
Tel. 609 426 131
Fax: 961 270 038
e-mail: periferic@periferic.es
www.periferic.es
<http://perifericedicions.blogspot.com/>

Disseny col·lecció: El gos pigall, SL
Correcció lingüística: Maria Quiles Ruiz
Fotografia: Jesús Figuerola
Maquetació: José María de Gracia Bonache
Impressió: Guada Impressors
ISBN: 978-84-92435-38-8
Dipòsit Legal: V-3.781-2010

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

Per a Alejandro i Gonzalo

D. Bramon ens aporta una curiosa descripció, que pertany a la Risâla d'Al-saqundi: «En aquesta contrada hi ha la cèlebre Albufera plena de llum i brillantor, i hom diu que, a causa de la reverberació del sol en aquesta Albufera, la llum de València és tan abundosa que fins i tot es podria dir que la caracteritza».

A l'institut Lluís Vives de la ciutat de València, a l'hora del pati, el sol es deixava caure quasi perpendicular. Alguns alumnes parlaven animosament en grups i uns altres, acalorats, jugaven amb passió a encistellar una pilota. Corria el 25 de juny, el curs havia finalitzat feia unes setmanes, una colla de joves es va reunir al pati on havien passat hores d'esbargiment per comprovar les notes dels exàmens i parlar del que farien aquell cap de setmana. Pareixia que eren presoners a la part de darrere del centre. Els transeünts caminaven per la vorera enreixada del carrer de Xàtiva, indiferents als sorolls que provocaven els estudiants.

Unes xiques assegudes en un banc del mateix pati feien bromes i reien de manera exagerada. Paula, una jove espigada, li va retraure a la seua amiga en veure-la amb un gran entrepà entre les mans:

—Pilar, no deies que no volies esmorzar tant?

—Tia! És que no puc, deixe uns dies... però quan en passen més de quatre o cinc m'és impossible... tinc ací un buit –va dir agafant-se l'estómac.

—Bé, perdona, no parlem de menjar... —es va disculpar la seua amiga.

Pilar sabia el que era el sentiment de l'amistat per Paula, i com la va recolzar quan va ingressar en aquell institut, després d'haver patit, durant els curs anterior, les burles i els insults d'uns quants xics, que l'escarnien contínuament, perquè els seus pits eren més grans que els de cap altra alumna. Pilar va arribar a creuar-se els pits amb benes amples, que els aplanaven salvatgement, quasi li impedièn respirar, per tal d'amagar el que considerava un defecte enorme. Ella sofria en silenci, havia pensat més d'una vegada a operar-se per alliberar-se d'aquella obsessió, però no s'atrevia a confessar-ho als seus pares, a diferència de moltes altres joves que el que tenien en ment era, precisament passar pel quiròfan per solucionar el complex de tenir poca talla de pit, que també, paradoxalment, els amargava l'existència, sotmeses com estaven a tanta publicitat confusa relacionada amb el culte del cos.

A meitat de curs els seus pares van anar a queixar-se al centre on abans estudiava i el tutor de Pilar, els va prometre que prendrien les mesures pertinents. A la fi la van matricular al curs següent a l'institut Lluís Vives. Allí va trobar l'amistat de Paula i els amics d'aquesta. Aleshores tots els complexos que li havia provocat aquell grup de desaprensus, a poc a poc, van ser oblidats com si mai no hagueren existit. I va aconseguir recuperar les bones notes de les assignatures que van quedar suspeses. Durant eixos dies

Pilar havia trobat l'alegria de viure al costat dels nous amics, lluny d'aquells que li van amargar part de l'adolescència.

—Paula, que faràs aquest cap de setmana? –preguntà Pilar.

—No ho sé... Ximo no ha vingut en tota la setmana per l'institut. Què saps d'ell? –li preguntà Paula.

—Els seus pares estan de viatge a París. No han volgut tancar la llibreria i a ell li toca estar-hi al front.

—Quins ronyosos!

—No crec. És que els seus pares són molt negociants i no deixen mai la llibreria tancada. Ximo diu que cada vegada es venen menys llibres.

—Clar, els grans magatzems els fan una competència salvatge.

—Doncs la majoria dels alumnes d'aquest centre comprem en la seua llibreria.

—Així i tot el negoci no és molt rendible.

—No sé jo com haurà quedat Ximo amb les assignatures que porta penjant.

—No us preocupeu que ell és més intel·ligent del que penseu.

—Sí, Ximo és una eminència –va dir Pilar burllant-se.

—Heu d'anar al cinema a veure la pel·lícula *Troya* –va dir Alfred acostant-se i tallant el tema de les dues amigues–, és fantàstica, m'ha agradat molt.

—És que t'agraden els tios bons?

—Eh... eh... què dius!!!

—Com actua Brad Pitt.

—Pilar, sempre m'estàs empenyant! –protestà Alfred.

—És una broma. No tens sentit de l'humor.

—Mai no sé quan parles seriosament o de broma.

—Sempre esteu discutint... Per què deu ser? –va dir Paula.

—Li agrada fer-me la punyeta. Per exemple, fa temps jo volia anar a veure un dimecres, que és el dia de l'espectador, *Soldados de Salamina*, i ell per fer la contra no va voler.

—Però no em digueres que havies llegit la novel·la?

—Sí, i què? A mi m'agrada comparar les versions cinematogràfiques amb les literàries.

—Que culta...

—Paula, veus com és? Sempre així.

—Deixa-ho. Ja està be. Eres un pesat, Alfred.

—Podies donar-me mig entrepà –va dir Alfred rient.

—Sí, home, això per simpàtic, per fer-me parlar tota l'estona que estem al pati.

—Va, no sigues mala persona, tinc fam... a més a més et faré un favor.

—Eres pesat com el plom. Què dic?, molt més!

Ella hi va accedir i amb les mans va partir l'entrepà en dues meitats.

—Que bo! –va dir Alfred, agafant-lo i donant-li un gran mos.

—M'hauràs d'explicar eixes matemàtiques que

aquest curs les porte entravessades –va exigir Pilar alçant un dels llibres.

—Això és a canvi del tros d'entrepà?

Pilar va fer un moviment amb el cap i arrufà les celles i, seriosa, va respondre.

—Clar que sí.

—Em pareix bé. Vaig a ta casa i allí, a la teua cambra, a soles tu i jo, t'ensenye fins i tot «física quàntica».

—Això voldries tu. Cara, que eres un cara! Que en tens més que un sac de segells.

—Aquest cap de setmana què penseu fer? –els preguntà Alfred.

—El meu avi vol que l'acompanye a fer un recorregut pel poble on va nàixer –va contestar Paula—. No tinc més remei que complaure'l. Acaben de jubilar-lo anticipadament i ell era un addicte al treball. És dels que no poden estar quiets.

—No fotes! Si com millor s'està és no fent res. La vida contemplativa deu ser el cel.

—Sí, tu et passaries el dia meditant –digué Pilar.

—Vols venir tu, Pilar? –indagà Paula.

—No sé què dir-te, telefona'm al mòbil aquesta nit.